

Az Kalsın Bir Çocuk Öldürecektim

– AhmetZeytinci · 04 Şubat 2017

Çocuklar, ah bu çocuklar! Hem yaramaz, hem akıllı, hem çok bilmiş, hem pek fazla bir şey bilmez, hem sevimli, hem bize dert ortağı zaman zaman. Siz sanki çocuk olmadınız mı, hep bu yaşlarda mıydınız? İçinizde sizi sürükleyen bir çocuk yok mu? Zaman zaman onlara özenmiyor musunuz? Aralarına bir girsem iki top tepsem ya da saklambaç oynasam onlarla demediniz mi hiç?

İnsan hayatının en güzel evresidir çocukluk. Para kazanma telaşı yoktur, ne siyasal ortam önemlidir onlar için ne de sosyal çalkantılar. Babaları anneleri kazanır onlarda afiyet ile yerler. Onlarda büyüyüp ana baba olunca onların da çocukları içlerinde hiç dert tasa olmadan yaşar gider, bu devran ta ezelden beri böyle döner. Hepimiz büyüdük, olgunlaştık, ana baba olduk, hatta kimilerimiz dede oldu lakin her zaman bir çocuk tarafımız var yine de... Merhametliyiz, duygu yüklüüz... Ancak bu yaşananlar haliyle üzüyor bizleri, diğer insanları da üzdüğü gibi. İnsanların birbirini öldürmesi, birbirine kazık atması, dünyayı ana gaye edinip de ahireti hiçe sayması yaralıyor gerçekten duyarlı insanları...

Çok kötülük gelmiştir sizin de başınıza, arkadaşlarınızdan çok kazık yemişsinizdir. Çok terk edilmişsinizdir. Siz de acımasız olmak istiyorsunuz belki, size kazık atanlara, emeğinizi çalanlara, duygularınızı paramparça edip, gecelerinize kan doğrayanlara, hakkınızı helal etmiyorsunuz. Hepsi de hak ediyorlar beddualarınızı diye düşünseniz de size onulmaz acılar yaşattıkları için, yine de merhamet var içinizde, çocuksu bir yanınız var aslında... İçinizde ki çocuğu öldürdünüz mü önünüzde kimseler duramaz. Ne merhamet kalır yüreğinizde, ne vicdan öz benliğinizde. Öldürüp de içinizde ki çocuğu o zalim diktatörlere, o kafa kesenlere, o katliamcılara, hayvanlara bile acımayan yaratıklara benzeyemezsiniz...

Siz kötülük yapamazsınız kolay kolay, içinizde ki o masumluğu yok edemezsiniz, içinizde ki çocuğu öldürmeden. İyi olmayayım artık, iyi olmayacağım dedim kendi kendime. Bunun içinde ilk önce içimde ki çocuktan başlamam lazım hem büyüdüm ya baba oldum, dede adayım, neymiş o içimde ki çocuk, çocuksu duygular. Bana kötülük yapanlara ben de kötülük yapsam ya, intikam alsam ne güzel olur. Paramı çalanları, duygularımı çalanları, kötü davrananları mahkemeye versem ya! Ben yapamam. Tabi ki yapmayacaksın, yapamayacaksın, sen insansın, kötülüğe karşı kötülük her ne kadar adalet ise de kötülüğe karşı iyilik de bir düşünürün dediği gibi insanlığımızın en yüksel derecesi. Onlar alçalsınlar bakalım yeter ki bizler alçalmayalım.

Niye öldüreyim ki ben içimde ki çocuğu ve çocukluğu, o tertemiz el değmemiş duygularımı, güzellikleri mi? Tabi ki vazgeçtim bundan. İçimde ki çocuğu öldürdüm mü, vahşi olurum, acıma duygu mu yitiririm, göz pınarlarım bile kurur, kayıtsız kalırım zalimler, zulümlere...

Yok, yok ben katı değilim asla. Ne içimde ki çocuğu öldürebilirim, ne de başka bir canlıyı. Siz de içinizde ki çocuğu sakın yitirmeyin, sakın öldürmeye kalkmayın. O bizim insan tarafımız, insanlık tarafımız. O vahşiler, o insan kesenler, o insanlara sırtını dönüp de küsenler hep kaybedenler tarafında olacaklar, kimsenin kimseye faydasının olmadığı o büyük hesap gününde...

Masal anlatın çocuklarınıza, beraber sinemaya tiyatroya gidin, Sakın, ama sakın vurmayın ne yüzlerine ne de kabalarına, sonra bakamazsınız yüzlerine... Siz suratına tokat atarsınız, suratı değildir, aslında yüreğidir yaralanan, yürek yarası da kolay kolay tedavi edilmez bilesiniz. Onun kafasında ki merhametli, sevecen anne baba olgusunu bir anda yerle bir edersiniz. Siz de çocukken babalarınız ile yapamadığınız şeyleri çocuklarınız ile yaparsanız bundan güzel mutluluk yoktur... İlerinde ki çocuğu öldürmeyen insanlar kolay kolay adam da ldürmüyorlar. Hepinize en derin sevgi ve saygılar...